

„To Lisa...“ začal Bosse, ale hned ztichl, protože si asi myslel, že se paní učitelka bude na mě zlobit. Ale já jsem z toho začala mít strach taky.

„Když se právě teď učíme o domácích zvířatech,“ řekla jsem docela tiše, „tak jsem si myslela, že...“

„Co sis myslela?“ řekla paní učitelka.

„Že by to mohlo být docela dobré, podívat se na opravdické jehně,“ řekla jsem. Ačkoliv jsem na to vlastně dřív nepomyslela.

Paní učitelka se začala smát na celé kolo a všechny děti taky. Zvláště Olle. Ten se smál tak, že to v něm přímo bublalo.

Potom jsme vzali Pontuse ke katedře. A každý si ho mohl poplácat. Začali jsme se učit z přírodopisu o ovci a já jsem směla vyprávět, jak jsem Pontuse krmila z láhve. Všem se moc a moc líbil a všichni jsme mu zazpívali „Bébé, bílý beránku“. Myslím si ale, že Pontuse ten hluk už unavil, a proto že se mu začalo stýskat po ohradě. Ačkoli byl pořád stejně hodný a stál tiše u mé lavice až do konce hodiny. Skoro pořád. Protože chvílemi si trochu poskočil a zabečel. A pokaždé se Olle začal smát. Položil si hlavu na lavici a jen se smál a smál, takže se ostatní museli smát taky.